

Arrest

nr. 167 851 van 19 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2016 met referentnummer 60823.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die *loco* advocaat J. VANDEN ABEELE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Malik origine te zijn. U werd geboren in het dorp Chowa Chawk, Tehsil Samani, Bhimbar district in Kashmir (Pakistan). U bleef er uw ganse leven wonen en leefde er samen met uw vrouw, vader en uw oom langs vaders kant. Omdat uw

ouders gescheiden zijn, woonde uw moeder in Kharrian (in de provincie Punjab), en verbleef u ook regelmatig op dat adres. U verklaarde een eerste keer, samen met uw broer, ontvoerd te zijn door Lashkar-e-Taiba toen u heel jong was. U zou toen slechts een korte periode worden vastgehouden vooraleer u kon ontsnappen. Later, in 2005, werd u nog een tweede keer ontvoerd door Lashkar-e-Taiba. Zij zouden u dan gedurende lange tijd gevangen houden en wilden u trainen om te gaan strijden. Omdat u weigerde, gaven ze u een job in de plaats. U werkte toen in hun kamp als kok, maar leefde gevangen en kon het kamp niet verlaten. U werd regelmatig geslagen en kreeg soms ook geen eten. U probeerde gedurende uw gevangenschap twee keer zelfmoord te plegen. Na jaren gevangenschap, kreeg u op een dag plots de kans om te ontsnappen en sprong u over de muur. U rende weg en passeerde een klein dorp. Met de hulp van een vrouw nam u de bus naar Islamabad. Daar kocht u een ticket om naar Kharrian te gaan, waar uw moeder verbleef. U verbleef er een paar maanden alvorens u het land verliet. Omdat de mensen van Lashkar-e-Taiba u nog zochten leefde u constant in angst. U verliet Pakistan in de derde maand van 2015. Via Iran en Turkije reisde u naar België waar u aankwam in oktober. U diende op 15 oktober een asielaanvraag in.

Uw broer, A.(...) M.(...) (OV 5952874) had ook problemen met Lashkar-e-Taiba en verliet acht tot tien jaar geleden Pakistan. U weet niet of uw broer hier ooit een asielaanvraag heeft ingediend. Hij verblijft wel nog steeds in België en is ondertussen gehuwd met een Belgische vrouw.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een origineel medisch getuigschrift voor (afgegeven te Merelbeke, België, dd. 15/12/2015) en een originele ontvangsbewijs van uw aangifte van verblijfsverandering (afgegeven te Gent, België, dd. 9/11/2015).

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient het CGVS op te merken dat u geen enkel Pakistaans begin van bewijs aangaande uw identiteit en nationaliteit aanbrengt. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit van iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of over kan beschikken voor te leggen. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS dd. 23/10/2015, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Betreffende de afwezigheid van essentiële documenten zoals uw identiteitskaart en paspoort verklaarde u stereotiep dat ze beiden werden afgenomen door de smokkelaar (CGVS, p. 17-19). Toch vermeldde u ook dat u ons nog binnen de vier à vijf dagen na het gehoor een kopie van uw identiteitskaart en paspoort zou bezorgen, samen met uw geboortecertificaat en een 'character certificate'. Hetgeen op zich bevreemdend is, aangezien u tijdens het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde over geen enkel ander document meer te beschikken (Verklaring DVZ dd. 23 oktober 2015, p. 9, vraag 25). Het CGVS heeft tot op heden nog geen documenten van u ontvangen. Bovendien kan er getwijfeld worden aan uw bewering dat u ons enige documenten zou bezorgen. Zo verklaarde u dat een kopie van uw identiteitskaart op weg zou zijn naar België (CGVS, p. 17). Echter, even later beweerde u dan weer dat u geen kopie van uw identiteitskaart had (CGVS, p. 19). Het ontbreken van een origineel identiteits- of nationaliteitsdocument houdt bovendien een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas in, daar u ons geen duidelijk zicht geeft op uw wie u bent.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt overigens op fundamentele wijze verder ondermijnd door tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u dat u tweemaal werd gekidnapt in Pakistan (CGVS, p. 12). Uw verklaringen hierover ontbreken echter enige details en chronologische logica. Bovendien sprak u zichzelf meermaals tegen. Vooreerst had u de grootste moeite om ook maar één datum aan te geven van de ontvoeringen. U verklaarde dat u voor het eerst ontvoerd werd in 2004 of 2005 (CGVS, p. 12). Even later verklaarde u dan weer dat u het eigenlijk niet meer wist (CGVS, p. 12), en nog iets later verklaarde u dan weer dat het 2004 was (CGVS, p. 14).

Verder werd u ook gevraagd hoe lang zij u de eerste keer vasthielden en verklaarde u dat het een korte periode was (CGVS, p. 12-13), maar dat u het eigenlijk opnieuw niet meer wist (CGVS, p. 14). Ook over de tweede ontvoering legde u weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u vooreerst dat u in 2005 opnieuw werd gekidnapt (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe lang u dan eigenlijk werd vastgehouden, verklaarde u vaag dat u heel lang werd vastgehouden. Later verklaarde u dan weer dat het zo'n vier tot zes jaar moet zijn geweest (CGVS, p. 14). Nog iets later beweerde u dan dat het zo'n zes tot zeven jaar moet geweest zijn (CGVS, p. 14). U vermeldde ook dat u in 2011 of 2012 ontsnapte (CGVS, p. 14).

Vreemd genoeg beweerde u daarna echter dat u vijf tot zeven jaar werd vastgehouden, misschien zelfs acht (CGVS, p. 22). Tot slot gaf u aan dat u in het jaar 2013-2014 ontsnapte (CGVS, p. 23). Wat eigenlijk zou neerkomen op een gevangenschap van zo'n acht tot negen jaar. Wat er ook van zij, het is bijzonder vreemd dat u er niet in slaagt om zo'n ingrijpende gebeurtenis zelfs ook maar een beetje te kunnen plaatsen in de tijd. Bovendien gaf u meermaals toe dat u het eigenlijk niet meer wist (CGVS, p. 14, 15, 23).

Niet alleen legde u tegenstrijdige en vage verklaringen af aangaande de tijdsperiode van de ontvoeringen, ook over de periode zelf in gevangenschap kon u bijzonder weinig vertellen. Zo kon u amper vertellen over zaken die in het kamp gebeurden (CGVS, p. 24). U zou in die lange periode geen enkele bezoeker hebben gezien (CGVS, p. 24), kende u geen namen van uw ontvoerders (CGVS, p. 24) en hoorde u hen zelfs nooit spreken (CGVS, p. 25). Het is echter weinig geloofwaardig dat, aangezien u zelf verklaarde dat u moest eten maken voor uw ontvoerders (CGVS, p. 24), u hen nooit zou hebben horen praten of dat u zelfs niet één naam zou kennen. Verder kon u ook zeer weinig details geven over het kamp waar u toch jarenlang zou hebben gewoond. Zo verklaarde u stereotiep dat er tenten waren en kamers met modder (CGVS, p. 23). Bovendien kon u ook geen duidelijkheid scheppen over wie u eigenlijk ontvoerd had. Zo sprak u tijdens het eerste interview bij DVZ over uw problemen met de Taliban (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5, 3.7). Echter tijdens het gehoor op het CGVS sprak u over de Lashkar-e-Taiba (CGVS, p. 22). Toen u geconfronteerd werd met dit opmerkelijke verschil, vermeldde u dat beide groeperingen eigenlijk hetzelfde zijn (CGVS, p. 22). Terwijl het hier toch duidelijk twee aparte groeperingen betreft.

Bovendien dient te worden opgemerkt, dat hoewel u beweerde in die periode te worden vastgehouden (zie supra), u ook meende dat u een paspoort had verkregen in die periode (CGVS, p. 18). U beweerde immers dat u in 2007 zelf uw paspoort ging afhalen in Mirpur (CGVS, p. 18). Ook zou u in 2006-2007 uw identiteitskaart bekomen in datzelfde kantoor (CGVS, p. 19). Dergelijke beweringen vallen absoluut niet te rijmen met uw vermeend gevangenschap vanaf 2005 en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig.

Verder slaagde u er ook niet in om duidelijkheid te scheppen over uw vertrek en reisweg vanuit Pakistan. Zo verklaarde u dat u na uw ontsnapping via Islamabad naar uw moeder in Kharrian vluchtte en dat u er zo'n twee tot drie maand verbleef alvorens het land te verlaten (CGVS, p. 21, 26). Echter, eerder had u aangegeven dat wanneer u de laatste keer bij uw moeder verbleef u eigenlijk van bij u thuis in Kashmir kwam (CGVS, p. 5). Even later beweerde u dan weer dat u er zo'n drie, vier of vijf maanden moet gebleven zijn (CGVS, p. 27). Hetgeen toch een wezenlijk verschil is. Tot slot sprak u zichzelf ook nog tegen toen het ging over uw definitieve vertrek uit Pakistan. Zo verklaarde u bij DVZ dat u Pakistan verliet in juni 2015 (Verklaring DVZ, dd. 23 oktober 2015, p. 10, vraag 31). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS gaf u aan dat u Pakistan in de derde maand van 2015 had verlaten (CGVS, p. 26-27).

Tot slot bleef u ook over uw reisweg vanuit Pakistan bijzonder vaag. Zo slaagde u er niet in landen op te sommen die u na Iran en Turkije zou zijn gepasseerd (CGVS, p. 27). Tot slot legde u niet alleen tegenstrijdige verklaringen af aangaande de kern van uw asielrelaas, ook over algemene onderwerpen sloeg u soms de bal mis. Zo verklaarde u vooreerst bij DVZ dat u ongehuwd was (Verklaring DVZ, p. 5, vraag 14). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS, was u dan plots toch getrouwd (CGVS, p. 10). Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u verward was (CGVS, p. 10). Ook vermeldde u bij DVZ dat u geen familieleden in België of elders in Europa had (Verklaring DVZ, p. 8, vraag 21). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS, vertelde u plots dat u ook een pak neven in België en Noorwegen had (CGVS, p. 11). Als verklaring hiervoor gaf u dan weer aan dat er een probleem was met de tolk (CGVS, p. 11). Verder vermeldde u bij DVZ ook toen de verblijfsplaats van uw vader gevraagd werd dat hij het gezin had verlaten toen u jong was (Verklaring DVZ, p. 5, vraag 13). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u plots dat u vader bij u thuis woonde (CGVS, p. 6-7). Uw verklaring dat ze het bij DVZ niet vroegen (CGVS, p. 7), is absoluut niet afdoend. Tenslotte verklaarde u bij DVZ ook dat u samen met uw neef T.(...) in zijn computerwinkel werkte (Verklaring DVZ, p. 5, vraag 12). Tijdens het gehoor op het CGVS sprak u dan weer over één van uw vrienden A.(...) (CGVS, p. 15). Hiermee geconfronteerd zei u dat u eigenlijk T.(...) bedoelde (CGVS, p. 15).

Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn zo frappant dat aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht. De verklaringen die u voor al deze tegenstrijdigheden aflegt zijn bovendien absoluut niet afdoend. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij ten overstaan van de verschillende Belgische asielinstanties gelijklopende en coherente verklaringen aflegt over cruciale elementen van zijn asielaanvraag. Daarnaast wijst het CGVS er ook op dat uw eerdere verklaringen bij DVZ werden afgenomen met behulp van een tolk die het Urdu machtig is. U verklaarde zich na afloop van het interview akkoord met deze verklaringen en gaf tijdens het gehoor op het CGVS aan dat het gehoor bij DVZ goed was verlopen (CGVS, pg. 2).

Ten derde spreken ook enkele zaken op uw Facebookaccount uw beweringen verder tegen. U gaf tijdens het gehoor op het CGVS uw e-mailadres op (CGVS, p. 8). Met dat e-mailadres werd een Facebookprofiel teruggevonden. U bevestigde dat het om uw profiel ging (CGVS, p. 19). U werd geconfronteerd met een foto waarop u te zien bent, terwijl u cricket speelt (Facebook toegevoegd aan blauwe map). Volgens uw verklaring zou die foto genomen zijn in 2013-2014, voor u Pakistan verliet (CGVS, p. 20). Echter op uw Facebook (FB) staat duidelijk te lezen dat de foto's werden toegevoegd begin januari 2012. Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat u het niet meer wist (CGVS, p. 20). Bovendien blijkt uit verder onderzoek van de foto's dat het om een toernooi in 2011 zou gaan. Zo staat op één van de bekers in het bijhorende album duidelijk 2011 vermeld. Ook zijn berichten terug te vinden op uw FB die door u werden geplaatst, daterend uit juni 2011. Wat er ook van zij, het is opmerkelijk dat, hoewel u eerder beweerde in gevangenschap te leven, u ook cricketwedstrijden kunt spelen met vrienden en zelfs actief kunt zijn op Facebook.

Ook werd op uw FB een foto teruggevonden uit 2011 waarop u te zien bent in een Westerse omgeving. Op die foto is duidelijk een Metrosymbool zichtbaar met daaronder vermoedelijk de letters TMB. Uit nader onderzoek, en waarvan de info werd toegevoegd aan de blauwe map, blijkt het hier te gaan om het Metrosymbool van de stad Barcelona. TMB staat immers voor 'Transport Metropolitans de Barcelona'. Nochtans beweerde u eerder rond die tijd in gevangenschap te leven. Tenslotte werd via uw e-mailadres nog een ander bericht op FB teruggevonden (zie blauwe map). Daarop wordt uw e-mailadres vermeld en bent u ook duidelijk zichtbaar op foto. Als beschrijving bij uw foto staat te lezen: 'From Greece', vrij vertaald 'uit Griekenland'. Uw gebrekkige verklaringen omtrent uw relaas, reisweg en documenten (of het ontbreken ervan), deden vermoeden dat u ons liever geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Wellicht heeft u Pakistan al eerder verlaten dan u doet uitschijnen. De bevindingen op uw FB bevestigen dit vermoeden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook nog op dat u gedurende uw gesprek met het CGVS aangaf dat de reden waarom u Pakistan had verlaten was omdat u uw ouders gelukkig zou zien. U verklaarde dat u zich in het buitenland zou settelen om hun oude wensen te vervullen (CGVS, p. 12). Toen u nadien gevraagd werd naar de aanleiding van uw vertrek in Pakistan, haalde u ook eerst algemene en gezondheidsproblemen aan als de reden van uw vertrek (CGVS, p. 20). Het feit dat u pas na de derde vraag over uw ontvoering begon te spreken, bevestigt impliciet de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Het CGVS kan eventuele **gezondheidsproblemen** erkennen op basis van het door u voorgelegde attest, maar dit attest geldt ten eerste niet als excuus voor dermate tegenstrijdige, vage en onduidelijke verklaringen over essentiële zaken aangaande uw asielaanvraag. Ten tweede zegt het attest niets over de werkelijke oorzaak van het probleem. Finaal kon u ook op het CGVS op alle vragen antwoorden en was u niet altijd verward. Voor medische problemen richt u zich echter tot de geijkte procedure 9ter.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Het medisch attest werd hierboven reeds besproken. Het ontvangstbewijs van de aangifte van verblijfsverandering, werd vooreerst afgegeven in België en geldt niet als identiteitsbewijs.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanvraag ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier

om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincies Punjab en Kashmir te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Azad Kashmir en Gilgit-Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat onderhavig verzoekschrift het volgende opschrift bevat:

**"VERZOEKSCHRIFT TOT NIETIGVERKLARING EN TOT SCHORSING VAN EEN ADMINISTRATIEVE
BESLISSING (...)"**

Verderop in zijn verzoekschrift geeft verzoeker te kennen "(d)at hij met huidig rekwest administratief beroep tot NIETIGVERKLARING en voor zoveel als nodig ook tot SCHORSING aantekent (...)" tegen de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen alsmede voor de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing *in casu* betreft een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 17 februari 2016. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden

beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In de mate dat onderhavig beroep overeenkomstig artikel 37/70 van de vreemdelingenwet van rechtswege schorsende werking heeft, is verzoekers betoog “(o)ver het MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL” ter zake niet dienend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van “*het motiveringsbeginsel*”.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiäre Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.”

Vooreerst dient het CGVS op te merken dat u geen enkel Pakistaans begin van bewijs aangaande uw identiteit en nationaliteit aanbrengt. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit van iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of over kan beschikken voor te leggen. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS dd. 23/10/2015, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Betreffende de afwezigheid van essentiële documenten zoals uw identiteitskaart en paspoort verklaarde u stereotiep dat ze beiden werden afgenomen door de smokkelaar (CGVS, p. 17-19). Toch vermeldde u ook dat u ons nog binnen de vier à vijf dagen na het gehoor een kopie van uw identiteitskaart en paspoort zou bezorgen, samen met uw geboortecertificaat en een 'character certificate'. Hetgeen op zich bevreemdend is, aangezien u tijdens het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde over geen enkel ander document meer te beschikken (Verklaring DVZ dd. 23 oktober 2015, p. 9, vraag 25). Het CGVS heeft tot op heden nog geen documenten van u ontvangen. Bovendien kan er getwijfeld worden aan uw bewering dat u ons enige documenten zou bezorgen. Zo verklaarde u dat een kopie van uw identiteitskaart op weg zou zijn naar België (CGVS, p. 17). Echter, even later beweerde u dan weer dat u geen kopie van uw identiteitskaart had (CGVS, p. 19). Het ontbreken van een origineel identiteits- of nationaliteitsdocument houdt bovendien een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas in, daar u ons geen duidelijk zicht geeft op uw wie u bent.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt overigens op fundamentele wijze verder ondermijnd door tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u dat u tweemaal werd gekidnapt in Pakistan (CGVS, p. 12). Uw verklaringen hierover ontbreken echter enige details en chronologische logica. Bovendien sprak u zichzelf meermaals tegen. Vooreerst had u de grootste moeite om ook maar één datum aan te geven van de ontvoeringen. U verklaarde dat u voor het eerst ontvoerd werd in 2004 of 2005 (CGVS, p. 12). Even later verklaarde u dan weer dat u het eigenlijk niet meer wist (CGVS, p. 12), en nog iets later verklaarde u dan weer dat het 2004 was (CGVS, p. 14).

Verder werd u ook gevraagd hoe lang zij u de eerste keer vasthielden en verklaarde u dat het een korte periode was (CGVS, p. 12-13), maar dat u het eigenlijk opnieuw niet meer wist (CGVS, p. 14). Ook over de tweede ontvoering legde u weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u vooreerst dat u in 2005 opnieuw werd gekidnapt (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe lang u dan eigenlijk werd vastgehouden, verklaarde u vaag dat u heel lang werd vastgehouden. Later verklaarde u dan weer dat het zo'n vier tot zes jaar moet zijn geweest (CGVS, p. 14). Nog iets later beweerde u dan dat het zo'n zes tot zeven jaar moet geweest zijn (CGVS, p. 14). U vermeldde ook dat u in 2011 of 2012 ontsnapte (CGVS, p. 14). Vreemd genoeg beweerde u daarna echter dat u vijf tot zeven jaar werd vastgehouden, misschien zelfs acht (CGVS, p. 22). Tot slot gaf u aan dat u in het jaar 2013-2014 ontsnapte (CGVS, p. 23). Wat eigenlijk zou neerkomen op een gevangenschap van zo'n acht tot negen jaar. Wat er ook van zij, het is bijzonder vreemd dat u er niet in slaagt om zo'n ingrijpende gebeurtenis zelfs ook maar een beetje te kunnen plaatsen in de tijd. Bovendien gaf u meermaals toe dat u het eigenlijk niet meer wist (CGVS, p. 14, 15, 23).

Niet alleen legde u tegenstrijdige en vage verklaringen af aangaande de tijdsperiode van de ontvoeringen, ook over de periode zelf in gevangenschap kon u bijzonder weinig vertellen. Zo kon u amper vertellen over zaken die in het kamp gebeurden (CGVS, p. 24). U zou in die lange periode geen enkele bezoeker hebben gezien (CGVS, p. 24), kende u geen namen van uw ontvoerders (CGVS, p. 24) en hoorde u hen zelfs nooit spreken (CGVS, p. 25). Het is echter weinig geloofwaardig dat, aangezien u zelf verklaarde dat u moest eten maken voor uw ontvoerders (CGVS, p. 24), u hen nooit zou hebben horen praten of dat u zelfs niet één naam zou kennen. Verder kon u ook zeer weinig details geven over het kamp waar u toch jarenlang zou hebben gewoond. Zo verklaarde u stereotiep dat er tenten waren en kamers met modder (CGVS, p. 23). Bovendien kon u ook geen duidelijkheid scheppen over wie u eigenlijk ontvoerd had. Zo sprak u tijdens het eerste interview bij DVZ over uw problemen met de Taliban (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5, 3.7). Echter tijdens het gehoor op het CGVS sprak u over de Lashkar-e-Taiba (CGVS, p. 22). Toen u geconfronteerd werd met dit opmerkelijke verschil, vermeldde u dat beide groeperingen eigenlijk hetzelfde zijn (CGVS, p. 22). Terwijl het hier toch duidelijk twee aparte groeperingen betreft.

Bovendien dient te worden opgemerkt, dat hoewel u beweerde in die periode te worden vastgehouden (zie supra), u ook meende dat u een paspoort had verkregen in die periode (CGVS, p. 18). U beweerde immers dat u in 2007 zelf uw paspoort ging afhalen in Mirpur (CGVS, p. 18). Ook zou u in 2006-2007 uw identiteitskaart bekomen in datzelfde kantoor (CGVS, p. 19). Dergelijke beweringen vallen absoluut niet

te rijmen met uw vermeend gevangenschap vanaf 2005 en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig.

Verder slaagde u er ook niet in om duidelijkheid te scheppen over uw vertrek en reisweg vanuit Pakistan. Zo verklaarde u dat u na uw ontsnapping via Islamabad naar uw moeder in Kharrian vluchtte en dat u er zo'n twee tot drie maand verbleef alvorens het land te verlaten (CGVS, p. 21, 26). Echter, eerder had u aangegeven dat wanneer u de laatste keer bij uw moeder verbleef u eigenlijk van bij u thuis in Kashmir kwam (CGVS, p. 5). Even later beweerde u dan weer dat u er zo'n drie, vier of vijf maanden moet gebleven zijn (CGVS, p. 27). Hetgeen toch een wezenlijk verschil is. Tot slot sprak u zichzelf ook nog tegen toen het ging over uw definitieve vertrek uit Pakistan. Zo verklaarde u bij DVZ dat u Pakistan verliet in juni 2015 (Verklaring DVZ, dd. 23 oktober 2015, p. 10, vraag 31). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS gaf u aan dat u Pakistan in de derde maand van 2015 had verlaten (CGVS, p. 26-27).

Tot slot bleef u ook over uw reisweg vanuit Pakistan bijzonder vaag. Zo slaagde u er niet in landen op te sommen die u na Iran en Turkije zou zijn gepasseerd (CGVS, p. 27). Tot slot legde u niet alleen tegenstrijdige verklaringen af aangaande de kern van uw asielrelaas, ook over algemene onderwerpen sloeg u soms de bal mis. Zo verklaarde u vooreerst bij DVZ dat u ongehuwd was (Verklaring DVZ, p. 5, vraag 14). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS, was u dan plots toch getrouwd (CGVS, p. 10). Als verklaring hiervoor gaf u aan dat u verward was (CGVS, p. 10). Ook vermeldde u bij DVZ dat u geen familieleden in België of elders in Europa had (Verklaring DVZ, p. 8, vraag 21). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS, vertelde u plots dat u ook (...) neven in België en Noorwegen had (CGVS, p. 11). Als verklaring hiervoor gaf u dan weer aan dat er een probleem was met de tolk (CGVS, p. 11). Verder vermeldde u bij DVZ ook toen de verblijfplaats van uw vader gevraagd werd dat hij het gezin had verlaten toen u jong was (Verklaring DVZ, p. 5, vraag 13). Echter, tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u plots dat u vader bij u thuis woonde (CGVS, p. 6-7). Uw verklaring dat ze het bij DVZ niet vroegen (CGVS, p. 7), is absoluut niet afdoend. Tenslotte verklaarde u bij DVZ ook dat u samen met uw neef T.(...) in zijn computerwinkel werkte (Verklaring DVZ, p. 5, vraag 12). Tijdens het gehoor op het CGVS sprak u dan weer over één van uw vrienden A.(...) (CGVS, p. 15). Hiermee geconfronteerd zei u dat u eigenlijk T.(...) bedoelde (CGVS, p. 15).

Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn zo frappant dat aan uw asielrelaas geen enkel geloof meer kan worden gehecht. De verklaringen die u voor al deze tegenstrijdigheden aflegt zijn bovendien absoluut niet afdoend. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij ten overstaan van de verschillende Belgische asielinstanties gelijklopende en coherente verklaringen aflegt over cruciale elementen van zijn asielaanvraag. Daarnaast wijst het CGVS er ook op dat uw eerdere verklaringen bij DVZ werden afgenomen met behulp van een tolk die het Urdu machtig is. U verklaarde zich na afloop van het interview akkoord met deze verklaringen en gaf tijdens het gehoor op het CGVS aan dat het gehoor bij DVZ goed was verlopen (CGVS, pg. 2).

Ten derde spreken ook enkele zaken op uw Facebookaccount uw beweringen verder tegen. U gaf tijdens het gehoor op het CGVS uw e-mailadres op (CGVS, p. 8). Met dat e-mailadres werd een Facebookprofiel teruggevonden. U bevestigde dat het om uw profiel ging (CGVS, p. 19). U werd geconfronteerd met een foto waarop u te zien bent, terwijl u cricket speelt (Facebook toegevoegd aan blauwe map). Volgens uw verklaring zou die foto genomen zijn in 2013-2014, voor u Pakistan verliet (CGVS, p. 20). Echter op uw Facebook (FB) staat duidelijk te lezen dat de foto's werden toegevoegd begin januari 2012. Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat u het niet meer wist (CGVS, p. 20). Bovendien blijkt uit verder onderzoek van de foto's dat het om een toernooi in 2011 zou gaan. Zo staat op één van de bekercups in het bijhorende album duidelijk 2011 vermeld. Ook zijn berichten terug te vinden op uw FB die door u werden geplaatst, daterend uit juni 2011. Wat er ook van zij, het is opmerkelijk dat, hoewel u eerder beweerde in gevangenschap te leven, u ook cricketwedstrijden kunt spelen met vrienden en zelfs actief kunt zijn op Facebook.

Ook werd op uw FB een foto teruggevonden uit 2011 waarop u te zien bent in een Westerse omgeving. Op die foto is duidelijk een Metrosymbool zichtbaar met daaronder vermoedelijk de letters TMB. Uit nader onderzoek, en waarvan de info werd toegevoegd aan de blauwe map, blijkt het hier te gaan om het Metrosymbool van de stad Barcelona. TMB staat immers voor 'Transport Metropolitans de Barcelona'. Nochtans beweerde u eerder rond die tijd in gevangenschap te leven. Tenslotte werd via uw e-mailadres nog een ander bericht op FB teruggevonden (zie blauwe map). Daarop wordt uw e-mailadres vermeld en bent u ook duidelijk zichtbaar op foto. Als beschrijving bij uw foto staat te lezen: 'From Greece', vrij vertaald 'uit Griekenland'. Uw gebrekkige verklaringen omtrent uw relaas, reisweg en

documenten (of het ontbreken ervan), deden vermoeden dat u ons liever geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Wellicht heeft u Pakistan al eerder verlaten dan u doet uitschijnen. De bevindingen op uw FB bevestigen dit vermoeden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook nog op dat u gedurende uw gesprek met het CGVS aangaf dat de reden waarom u Pakistan had verlaten was omdat u uw ouders gelukkig wou zien. U verklaarde dat u zich in het buitenland wou settelen om hun oude wensen te vervullen (CGVS, p. 12). Toen u nadien gevraagd werd naar de aanleiding van uw vertrek in Pakistan, haalde u ook eerst algemene en gezondheidsproblemen aan als de reden van uw vertrek (CGVS, p. 20). Het feit dat u pas na de derde vraag over uw ontvoering begon te spreken, bevestigt impliciet de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Het CGVS kan eventuele gezondheidsproblemen erkennen op basis van het door u voorgelegde attest, maar dit attest geldt ten eerste niet als excuus voor dermate tegenstrijdige, vage en onduidelijke verklaringen over essentiële zaken aangaande uw asielaanvraag. Ten tweede zegt het attest niets over de werkelijke oorzaak van het probleem. Finaal kon u ook op het CGVS op alle vragen antwoorden en was u niet altijd verward. Voor medische problemen richt u zich echter tot de geijkte procedure 9ter.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen. Het medisch attest werd hierboven reeds besproken. Het ontvangstbewijs van de aangifte van verblijfsverandering, werd vooreerst afgegeven in België en geldt niet als identiteitsbewijs. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden die werden vastgesteld in verzoekers opeenvolgende verklaringen, laat verzoeker gelden dat deze kunnen worden verklaard door een zware depressie waarin hij zou zijn beland ten gevolge van al zijn lotgevallen. Ter staving hiervan voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift het medisch getuigschrift van 15 december 2015 dat hij blijkens het administratief dossier reeds had neergelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker stelt dat hij zichzelf niet is, dat hij geen orde kan brengen in zijn geest en dat er evident verwarring en onderlinge tegenstrijdigheid heerst in de moeizaam door hem afgelegde verklaringen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij omwille van zijn zware psychische ziekte toestand een regularisatie van zijn verblijfsituatie heeft aangevraagd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aldus is het volgens verzoeker duidelijk dat het humaan niet verantwoord zou zijn om hem in bovenvermelde omstandigheden het statuut van politiek vluchteling of minstens de subsidiaire bescherming te weigeren en/of hem uit te drijven uit België. Verzoeker beweert volstrekt te goeder trouw maar wel ernstig ziek te zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker met bovenstaand betoog aangaande zijn psychische gezondheidstoestand geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing, waar deze stelt als volgt:

"(...) Het CGVS kan eventuele gezondheidsproblemen erkennen op basis van het door u voorgelegde attest, maar dit attest geldt ten eerste niet als excuus voor dermate tegenstrijdige, vage en onduidelijke verklaringen over essentiële zaken aangaande uw asielaanvraag. Ten tweede zegt het attest niets over de werkelijke oorzaak van het probleem. Finaal kon u ook op het CGVS op alle vragen antwoorden en was u niet altijd verward. Voor medische problemen richt u zich echter tot de geijkte procedure 9ter. (...)"

De Raad wenst hierbij te benadrukken dat het medische attest op geen enkele wijze melding maakt van eventuele geheugenproblemen, dermate dat verzoeker niet bij machte zou zijn om zijn asielaanvraag op een coherente manier naar voor te brengen. Voor zover als nodig, wenst de Raad hieraan toe te voegen dat de eventuele psychische problemen waarmee verzoeker zou te kampen hebben geen verband houden met één van de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) noch een reëel risico inhouden op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert verder aan dat verwerende partij het noodzakelijk evenwicht tussen haar beslissing en de ingeroepen feiten dient na te leven. Hij stelt dat het redelijk karakter van een administratieve

beslissing in het bijzonder betrekking zal hebben op het bestaan zelf van de feiten, op de correcte juridische kwalificatie ervan, op de relevantie ervan, evenals op de beoordeling van de uiteindelijke beslissing met betrekking tot deze feiten. Verzoeker haalt vervolgens het redelijkheidsbeginsel aan en laat in deze context gelden dat *in casu* duidelijk blijkt “dat het *humaan* volkomen onverantwoord zou zijn om verzoeker de status van politie vluchteling te weigeren, nu hij afkomstig is uit een door burgeroproer verscheurde regio nl. Kashmir, dat al meer dan 60 jaar een dodelijke twistappel is tussen India en Pakistan, een gebied dat o.m. volgens Amnesty International geteisterd wordt door wapengeweld, wetteloosheid en de onmacht van de politici en het geregelde leger of politiediensten, om orde in de chaos te scheppen”. Verzoeker verwijst tevens naar het “redelijkheidsbeginsel” dat zou zijn vervat in artikel 6 van het EVRM en dat er zich tegen zou verzetten “om verzoekers de in het kader van politiek asiel gevraagde verblijfsvergunning te weigeren”.

De Raad merkt op dat verzoeker, teneinde een schending van het redelijkheidsbeginsel aan te tonen, niet kan volstaan met een theoretische uiteenzetting dienaangaande maar *in concreto* dient aan te geven waarom de bestreden beslissing volgens hem een redelijk karakter ontbeert dan wel niet in evenwicht is met de feiten op basis waarvan zij werd genomen. Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling bovendien aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). De enkele verwijzing naar verzoekers afkomst uit een gebied en de situatie aldaar met de algemene bewering dat hij in Pakistan zal gezien worden als een “verbrand persoon” en het voorwerp worst van discriminatie omdat hij asiel heeft aangevraagd, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde kopie van het uittreksel uit het wachtregister te worden opgemerkt dat dit document werd afgegeven in België en bovendien niet geldt als identiteitsbewijs.

Ter terechtzitting wijst de raadsman van de verzoekende partij erop dat verzoeker is opgenomen in “de psychiatrie” met “suïcidale problemen”. Met een dergelijke algemene verklaring wordt er geen afbreuk gedaan aan de voormelde concrete vaststellingen.

3.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab dan wel de provincie Pakistan controlled Kashmir, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (COI Focus “Pakistan – Security Situation” van 18 april 2016 dat werd toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij van 29 april 2016, blijkt dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir

(PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincies Punjab en Pakistan controlled Kashmir te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen, maar het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings en het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er in geheel PcK nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als zijnde de meest vreedzame in Pakistan. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats; er is evenwel geen sprake van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Actueel is er in Pakistan controlled Kashmir dus geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Zoals hoger weergegeven, voert verzoeker aan dat hij afkomstig is uit een door burgeroproer verscheurde regio, zijnde Kashmir, die al meer dan 60 jaar een dodelijke twistappel is tussen India en Pakistan, een gebied dat onder meer volgens Amnesty International geteisterd wordt door wapengeweld, wetteloosheid en de onmacht van de politici en het reguliere leger of de politiediensten om er orde in de chaos te scheppen. Verzoeker laat evenwel na bij zijn verzoekschrift de informatie te voegen waarop hij zich baseert om het voorgaande te stellen, laat staan dat hij zodoende aantoont dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

3.7. Verzoeker vraagt de nietigverklaring te bevelen van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF